

Moj ključ

Čudan naslov. Slažem se. Ipak, da krenemo. Na svijetu je oko šest i pol milijardi ljudi. Bebe, djeca, odrasli i starci... Većina posjeduje svoje ključeve. Možda odmahujete glavom čitajući - bebe. E, pa čak i one! Znete one gumene ključeve velikih formata kojima se bebe igraju? Jasnije sada? Djeca nose "ključić oko vrata". To je najčešće ključ od kuće, a možda i od lokota bicikla. Odrasli... E, pa s njima postaje već malo kompliciranije. Svakakve "drangulije" od ključeva nose oni. Treba im – tako kažu. Ključevi od auta, od kuće, od stana, ključ od poštanskog sandučića, ako žive u zgradi, onda i ključ od spremišta, ključ od garaže (u ovom slučaju dolazi čak i do zamjene ključa daljinskim – i, onda su djeca lijena?!), poneki nose ključ od ograde; ne biste vjerovali, ali upoznah osobu koja nosi čak i ključ od kupaonice (tko je tu lud, ne znam ja); ključ od škole ako su učitelji; ključ od ureda ako rade u nekoj *firmi*; pazite ovo: čak i ključ od šahta... I, tako bla-bla dalje. Svakakvih ključeva, uglavnom nepotrebnih. A gospođe se onda čude kako to da ih bole ramena! Pa da, kad nose teške torbe. A što je u torbama tako teško? Ključevi, naravno. Razmislite malo! Dolazite sada do zaključka zašto u modu dolaze sve veće i veće torbice, bolje rečeno torbetine? Upalila vam se lampica? Pa, i mislila sam da hoće. Stari ljudi u većini slučajeva postaju pametniji pa smanjuju količinu ključeva. No, je li zaista tako? Većina svoje ključeve nosi u novčaniku koje zatim sakriju u unutarnji džep kaputa. Strah od bandi i lopova. Tako to. Nikad dosta opreza. Lopovima je zbilja jako teško kad uoče ogromnu grbu na grudima starijeg muškarca. Misle sigurno da je to ogroman prišt ili tako nešto. Holter zasigurno.

Namjerno izostavih jednu grupu ljudi. *Teenegeri*. Nemaju ključeva, mislim imaju, ali oni ih ne *nosakaju* posvuda sa sobom. Oni svoj ključ od kuće sakriju pod otirač ili iza tegle za cvijeće. Tako nešto. A odrasli njima kroje pamet. Ne želim ulaziti u daljnje diskusije. Mislim da je samo po sebi sve jasno. U ovu grupu spada i moja malenkost. Ja nemam ključ od kuće. Baka mi je uvijek doma. Posjedujem jedan jedini jedincati ključ. Ključ od motora. Tu kreće moja priča. U ključu nije ništa posebno, iako je motor blago rečeno zakon. Pravo blago je ono što visi na ključevima. Pogađate? Privjesci. Jedan jedini ključ i dvadesetak različitih, malih i velikih, u boji, s natpisima i bez, ludih privjesaka.

Krenimo redom. Motor dobih u trećem mjesecu ove godine. Dobih ključ. Na njemu prvi privjesak: „Croatia osiguranje – uvijek s vama“. Možda mislite da sam luda kad nosim tu glupost? Kakve posebnosti ima u njemu kad je star i razdrapan? Baš nikakve. Poseban je u tome što je prvi koji je obješen na ključ.

Drugi je išao mali trol. Bilo je lijepo sunčano vrijeme. Odjednom je oblak prekrrio Split. I pljus, kiša je padala kao iz kabla. Usred sunčanog popodneva. To ja zovem peh. „Trči!“ viknula je teta. I svi pobjegosmo u Turbolimač. Raj za dječicu. „Joj, gle ove slatke gumene ključeve za bebe“, reče moj mlađi brat. He-he... malo dalje ugledala sam ih. Cijela posuda puna zelenokosih, crvenokosih, plavokosih, žutokosih pa i ljubičastokosih trolova. Izabrah ljubičastokosog mališana s rukama na leđima...

Na ključevima visi i mala polovica srca. Druga polovica je kod moje prijateljice. Znam, zbilja ženskasto i bljaki-slatko, ali prijateljica...

Zatim sitni, plišani, žuti psić. Kurila sam u gripi oko četrdeset stupnjeva. Mama ga je donijela da me utješi. Odmah pala temperatura i glasno sam uzviknula: „Čudo!“ Ha-ha, moš` si mislit. Ali psić je svejedno sladak.

Tu je medo punjen kuglicama koje se miču. Zapravo, nemam pojma otkud mi on, jednostavno osjećam neku magičnu povezanost. Zez.

Moram spomenuti i Papu Štrumfa kojeg je tata zapravo poklonio mami prije mog rođenja. Bilo je cijelo selo Štrumfova dok ih se nisam dočepala i prisvojila ih. Nakon prisvajanja ostao je samo Papa Štrumf. Ostale je zarobio Gargamel. He-he...

Imam i ovcu za sreću koja izgleda kao krava. Nedefinirano je što je zapravo. Ja i dalje ostajem pri svome. To je OFCA I GOTOVO.

Svakakvih živina još tu ima (sad i rime slažem). Dakle, jedna buljooka sova koja mi je doletjela iz Opatije. Medo koji određuje raspoloženje. Kad stisnete gumbić na njemu, pokaže vam kako se osjećate. Da vam prišapnem: Nije da je baš često u pravu. Medo laže. Ali, nemojte ga tužiti. Dalje ide leptirić koji je zapravo visio na olovci. Lea i ja imamo iste. Gledam ga upravo. Mislim da nema noge. Kako sleti na cvijet? Možda ih je sakrio? „Always friends“ privjesak došao je čudnom pošiljkom. Dežuram ja tako jednog dana kad dolazi do mene jedan moj prijatelj. „Odeš mi na kiosk po sendvič?“ pita, stavi deset kuna na stol i otiđe. U presavijenoj novčanici ležao je privjesak ZAUVIJEK PRIJATELJI. Razni *smajlići* drže se za opterećeni, jadni ključ.

E, sad recite vi meni: kako reagirati kad vam majka donese zmajčića koji se ljuti, a ispod njega piše „Mamino čudo(VIŠTE)“. Odlučila sam joj ne zamjeriti. Znam da je jako opterećena na poslu. Nije lako biti profesor. Malo se jednostavno *stiltala* pa je umjesto privjeska „MAMINO SUNCE“ donijela ovaj. Opraštam ti, mama. Ipak, najdraži mi je onaj mali plavi pingvin. Podsjeća me na darovateljve plave oči. Podsjeća me na to kako mi zaista ništa ne *fali* u životu, zapravo, svi me oni podsjećaju na to.

Ima tu još dosta toga, ali da ne duljim. Smisao je uvijek isti: ja sam jedna luda *opičena cura* s hrpetinom igračkica. Ha-ha. Možda se zaista tako čini. Svi govore da stvari ništa ne znače. Što će vam onda toliki ključevi? Stvari dijelim u dvije kategorije: one nepotrebne i one na prvi pogled bezvrijedne, a najveće su materijalno blago. Pitam vas ja: trebamo li u životu zaista toliko ključeva?

1. NAGRADA „GJALSKI“

Mirta Kuštan, 3.a

Srednja škola Pregrada

mentorica: Danijela Barilar, prof.